

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio Practica ...

De Conversatione Apostolica A Curatoribus Animarum piè & fructosè
instituenda - Complectens vatos & solidos modos juvandi & consolandi
diversorum Statuum Personas afflictas, præcipuè ægras & captivas

Lohner, Tobias

Dilingae, 1677

§. 4. Quomodo consolandi sint, quibonorum semporalium tacturam sunt
passi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48248](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48248)

quotidianis alimentis suppeditandis eam transgressurus creditur? Certè ad fiduciam orationis adhortaturus, Amici penem iteratò petentis exemplo usus est, ut indicaret, hunc esse specialem titulum, ob quem non faciliè quid negari possit petenti. Sextus titulus est, quod sit *filius*; Si enim ipsa etiam bruta tam sollicitè pullos suos alunt; an DEO hanc providentiam adimemus? An infans, si ratione præditus esset, prudenter dubitare possit, num mater eum lactatura esset, & educatura? & quisquam dubitabit, num DEUS filios gratiæ sustentaturus sit, quibus per Isaiam dixit: *Nunquid oblivisci postulat mulier infantem suum? quod si illa oblita fuerit, ego non obliviscar tui*, Isaiæ cap. 49. Septimus titulus est, quod sit *Sponsa* DEI; quis unquam audivit, Sponsam regiam à Sponso desertam esse, si illa bene se gessit? Certè Assverus Estheri dimidium regni obtulit; quantò magis daturus fuisset, si victum tantum petiisset? An Rex cælestis à terreno se vinci patietur? Hos ergò titulos bene perpendere pauperes jubeat Operarius, certòque promittat, iis non modicè fiduciam auctum iri; si enim, qui litteras septem sigillis munitas à Rege accepissent, quibus ei victum promitteret, minimè dubitaret, quin Rex promissis staturus esset, quantò minùs de DEO, qui septem hos titulos tam benignè largitus est, dubitare fas erit? Id unum ergò singulari cura curent pauperes, ut mandata DEI servent, orationem frequentent, patientiam in adversis non deserant, de cætero omnem sollicitudinem in DEUM conjiciant, & tam ipsi in ore ac mente assiduò habeant, quàm etiam filios suos doceant versiculum illum, quem S. Franciscus discipulis suis pro viatico obtulit: *Lacta super Dominum curam tuam, & ipse te enutriet*. Meminerint quoque illius dicti, quod Christus S. Catharinæ Senensi dixit: *Cogita tu de me, & ego cogitabo de te*.

§. VI.

Quomodo consolandi sint, qui bonorum temporalium jacturam sunt passi.

I. **A**Nte omnia talibus Personis persuadendum est, eos non Dominos esse, sed Administratores duntaxat, atque ad eò, sicut hi, cum Dominus de bonis, quæ illorum administrationi commisit, ipsemet disponit, eaque eripit illis, non

murmurant, nec queruntur, quia, cum Dominus sit, plenam de
 bonis suis pro libitu suo disponendi facultatem ac liberta-
 tem habet; ita nec ipsos ablationem talium bonorum ægrè
 ferre debere, cum DEUS velut supremus & plenissimus Domi-
 nus illa abstulerit. Quem in finem proderit bina illis exem-
 pla ob oculos ponere, alterum ex veteri, ex novo Testamento
 alterum. Quorum primum S. Job reliquit, qui, licet una vice
 septem millia ovium, tria millia camelorum, quingenta ju-
 ga bouum, quingentas asinas, & præterea septem Filios, & tres
 Filias ruinâ domus oppressos amisisset, non ullum tamen tri-
 stitiæ aut impatientiæ signum dedit, sed tonsa capite in terrâ
 corruens Deum adoravit, & dixit c. 1. *Nudus egressus sum de
 utero Matris meæ, & nudus revertar illuc. Dominus dedit, Do-
 minus abstulit. Sicut Domino placuit, ita factum est. Sit nomen
 Domini benedictum.* In omnibus his non peccavit Job labiis
 suis, neque stultum quid contra DEUM locutus est. Alterum
 exemplum celeberrimum Angliæ Cancellarius Thomas Mo-
 rus præbuit, uti Drexelius in Gymn. Pat. p. 3. c. 6. §. 7. refert,
 qui sic ad Conjugem suam scripsit: *Salus plurima, Domina
 Aloysia. Intellego horrea nostra, & vicinorum aliquot cum
 omni frumento perijsse incendio. Dolenda quidem (salvâ
 DEI voluntate) frumenti tam copiosi jactura; quia tamen
 DEO ita visum est, debemus omnino non solum patienter, sed
 & libenter hanc DEI manum in nos extentam ferre. Quid-
 quid amisimus, Dominus dedit. Sed quia id iterum nobis ade-
 mit, Domini voluntas fiat. Nunquam super hac re murmure-
 mus, sed æqui, bonique consulamus, & DEO magnas gratias
 agamus, tam in adversis, quàm prosperis: atque si rectè calcu-
 lum ponamus, majus DEI beneficium est hoc damnum, quàm
 ingens lucrum. Quid enim salutem nostram faciat, DEO magis,
 quàm nobis perspectum est. Rogo igitur, bono sis animo, &
 omnem tecum Familiam duc ad templum, DEOque gratias
 age tam de his, quæ nobis donavit, quàm quæ nunc abstulit,
 & quæ etiamnum reliquit. Facile DEO est, si sic visum fuerit,
 augere nondum ablata. Quòd si plura velit auferre, sicut Do-
 mino placuerit, ita fiat. Inquiratur etiam, quantam jacturam
 fecerint vicini, moneanturque, ne ob eam rem contristantur;
 non enim committam, ut vicini mei cladibus meis domesticis
 lædantur, etiamsi omnis mea suppellex ad unicum usque ca-
 chlear*

celorum emimus. Jubeat ergo meminisse illorum S. Davidis verborum: *Euntes ibant, & flebant, mittentes semina sua* (offerentes pecunias, quæ ipsis vel à magistratu, vel ab hoste auferebantur) *venientes autem venient cum exultatione portantes manipulos suos.* Pl. 125.

VI. Denique jubeat sperare, quòd, sicuti Dominus Job duplicia restituit, ita & ipsis possit, & verò etiam velit (si ita ipsis utile fore videbit) duplicia restituere; certè necessaria non negabit; neque enim ad solos Apostolos & Religiosos, sed omnes alios, qui cum patientia & charitate dimiserint bona sua, pertinet illa Domini promissio: *Omnis, qui reliquerit domum aut agrum &c. propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit.* Matth. 19. Audiant ergo S. Augustinum dicentem in Psalmum 34. *Illum quare, qui deesse non potest. Subtrahuntur, quæ dedit; nunquid subtrahitur, qui dedit?*

§. V.

Quomodo consolandi sint, qui detrimentum
Famæ vel Honoris passi sunt.

I. Si ullæ aliæ, ejusmodi Personæ consolatione indigent; Scùm enim, teste Salomone Prov. 22. melius sit nomen bonum, quàm divitiæ multæ; imò quàm mille thesauri pretiosi & magni, ut Eccl. 41. ait, facilè credi potest, jacturam quoque famæ & honoris graviùs, quàm ullum aliud detrimentum sentiendum esse, atque adeò præ aliis afflictionibus consolationem exigere. Hanc ergo ut offerat Operarius, imprimis hortetur ejusmodi afflictos, ut Christi exemplum sibi diligenter ante oculos proponant, & quasi dicentem audiant: *Si Dominum Beelzebub vocaverunt, quantò magis domesticos eius?* Matth. 10. dicant itaque: *Ego quidem iuste hæc patior, Dominus autem quid fecit?* Lucæ 23. Imò considerare jubeat, quàm multi ipsum etiam DEVM blasphemant, debitumque ei honorem negent: sicuti ergo DEVS nihil propterea turbatur & dolet, ita nec ipsi, qui injuriam passi sunt, tritari debent.

II. Hortetur, ut meminerint illam injuriam aut verba contumeliosa à DEO exisse, & permilla esse; dicant ergo a-

animæ

chlear diripiatur. Obsecro, mea Aloysia, unà cum Liberis nostris, totaque Familia sis læta in Domino. Hæc omnia, nosque omnes in manu DEI sumus. A DEI voluntate pendeamus toti, nec ullum unquam damnus nocere nobis poterit. Vale. Aula Wodstochij. 13. Sept. 1529.

II. Ostendat, hanc jacturam esse signum dilectionis divinæ & prædestinationis ad gloriam; nam ut vinitor putat vitas, quas diligit; & qui avem amat, & retinere desiderat, alia ei amputat; & mater filio cultrum subtrahit, ne semetipsum lædat; & Dominus ligna subtrahit, ne domus omnino comburatur; ita DEUS iis, quos amat, temporalia subtrahit bona.

III. Declaret illis, quàm misericorditer cum illis agat DEUS per hanc jacturam puniendo; quæ enim adultera non clementer secum agi existimat, si maritus tantum adulterum auferat, & simul promittat, se, si illa patienter ferat hanc ablationem, non modò in gratiam eam recepturum, sed ingentibus etiam donis ditaturum? hoc autem facit DEUS, divitias ab anima, cum quibus spirituale adulterium commiserat, auferendo. Si ergo nulla adultera in adulterio deprehensa dicere audeat marito: relinque mihi adulterum, ut pergam cum eo jus tuum lædere; quomodo anima divitias ablatas repetere DEO audebit?

IV. Demonstrat ingens illis beneficium esse collatum per divitiarum ablationem; si enim divitiæ sunt spinæ suffocantes semen verbi divini; si sunt laqueus diaboli trahens in sempiternam mortem; si sunt cancer ad vitalia animæ accersens, & mortem accersens spirituales; si sunt lapis animæ pondere curarum & peccati opprimens, quidni magnum illi beneficium collatum existimabit, à quo hi laquei, & spinæ ablatae sunt; cui cancer iste sine scissione ademptus est?

V. Hortetur, ut oculos convertant ad veras divitias, scilicet ad virtutes & bona opera; item ad cælestia gaudia, quæ ipsis invitis auferri non possunt, uti nec ipse DEUS; sic certe leviter ferent jacturam temporalium exemplo primorum Christianorum, ad quos S. Paulus Hebr. c. 10. scribit: *Rapinam bonorum vestrorum cum gaudio suscepistis, cognoscite vos habere meliorem & manentem substantiam.* Quis non libenter agrum suum grandine destrui sineret, si grandis autem esset? talis autem grandis est tribulatio, quia per illam regna